

איגרוף

חבל על המאמץ

מתאגרפי הפועל ומכבי המשיכו לתחליף מהלומות בזירה, תוך תקווה שהמיטיב ל- הכות יקבל כרטיס טיסה ללונדון. בלונדון כבר פורסמו מודעות ענק המזמינות את חושבי העיר לבוא בשעה 7.30 בבוקרו של ה'ז במאי לתחרות שהכנסותיה מוקדשות לאוניברסיטה העברית בירושלים.

אך למרות ההכנות והפרסומות הרעשניות, התעלמו מארגני התחרות מדבר אחד: קיומה של ועדה בינמשרדית הקובעת את יציאתן של קבוצות ספורט לחוץ-לארץ. דבר קיום המיפגש נסמך לוועדה רק לאחר שהתחרות כבר היתה מאורגנת. ואז התברר כי שבוע ימים לפני מועד התחרות תתקיים בלונדון תחרות איגרוף אחרת, גם היא בחסות יש"ר. ראל, מתאגרפה יהו אמנם מקומיים, אולם ההכנסות יוקדשו למדרשה החינוכית על-שם וינגייט בנתניה.

כאשר נערכה בשבוע החולף תחרות נ"ו ספת בין מתאגרפי מכבי והפועל, אשר הסי תיימה בנצחון נקודות סופי למתאגרפי מכבי, למרות שמתאגרפי הפועל זכו בק" רבות בזירה אך נסכלו בגלל עורך משקלם, שוב לא התאמצו המתאגרפים ולא השתדלו כבתחרויות קודמות. לא היה להם כל בטחון שהם עתידים לראות את לונדון.

אורחים

הפגנת י'דות

שני מטוסי הובלה צבאיים אשר ינחתו בשלישי למאי בשדה התעופה בלוד, עתידים

יש לך בעיות? אתה צריך עצה או זוג נעלי כדורגל? שלח מכתבים

מאת שייע גלאזר -

מכים פנדל, עם השפיץ? אני לא יודע איך בועטים בכדור שהוא על הרצפה ושאתי רוצה למסור אותו. אם פעם יודמן לך לבוא הנה, אתה יכול לבוא. אני מאחל לך נצחונות על קבוצות אחרות."

אם הייתי עכשיו עוזב את הבית, הייתי יכול לחיות אולי חמש שנים על הזמנות של אנשים וילד, וזה מחוץ לדורים ולדורות ובני המשפחה שגם כך לא ראו אותי מזמן. אפילו חברות של מות שולחות לי הזמנות. ככה קיבלתי יום אחד הזמנה מבני כהה ד' של קיבוץ יפעת:

"אני כותב לך בשם כל הכתה שתבוא ליפעת, מקום חדש, רק לפני שנתיים בנו אותו. הוא יפה. אם תבוא תודיע לנו במכתב מתי אתה בא. אנחנו שולחים לך ברכות שתבוא להנה ותשחק איתנו בכדורגל."

ברכה יפה, מה? "אנחנו מבקשים ממך שתבוא ביום שבת או בחופש פורים או פסח, דבר כזה כל הבנים של כהה ד' ביפעת רוצים לראות אותך."

ומה עם הבנות? "אני ועוד שניים ראינו אותך אבל רוב הבנים לא ראו אותך. לדי כהה ד' שולחים לך שלום ומתגעגעים לראותך. להתראות גלור."

בכלל, בקיבוץ יפעת יש כבר סניף בטוח של הפירמה גלור. לפי המכתבים שאני מקבל משם אפשר לחשוב שאני הייתי המיסד של הכפר. ומי שחושב שזה בושה לשחק בקבוצת הכדורגל שלהם, טועה. במכתב שקיבלתי מאלה צימרמן ומאורי שני מאורי קיבוץ, הם כותבים לי: "את משחק הכדורגל אנחנו אוהבים מאוד. ניצחנו את גבת 3:1 ואת עיינות 3:0 מפני שלא הופיעו. ונגד נהלל נשחק בעוד שבועיים. בקצור עוד לא הפסדנו חוץ מתיקו 5:5 נגד מגדל העמק. אנו חזקים יותר בכדורגל מאשר בכדורסל. בכדורסל הפסדנו לגבת 45:5. זה היה הפסד מחורבן. אבל קראנו את ספרו של יעקב חודורוב ב'ן הקורות וגם שם יש הפסדים רבים. אנו מקיים שתנצחו יותר ותפסידו פחות."

אי אפשר שלא לענות על מכתבים כאלה. אבל אחרי שאני עונה, רק אז מתחיל הזרם האמיתי של המכתבים ואני לא מספיק לענות לכולם. אחד שומע שהשני קיבל ממני מכתב ואומר: למה לא אני?

על שניאור מקבוצת גבע שמעתם כבר? ובכן הוא כתב אלי מכתב ואני עניתי לו. אחרי זה קיבלתי מגילה שלימה: "מכתבך מאוד הלהיב אותי וכשקבלתי רצתי מעבר אל עבר ועצקתי: קיבלתי מכתב משייץ. כולם רצו אלי, עמדו מסביבי והקראתי להם את המכתב. אני רציתי לשלוח לך את המכתב יותר מוקדם אך לא יכולתי מפני שהתכוננו לצאת לטיול השנתי שערכנו אותו בחיפה ועכשיו אני פנוי ויכול לעשות מה שאני רוצה אחרי הטיול שעבר כבר. אנחנו גרנו בבית הכנסת ברחוב פבונר בחיפה, טיילנו והיינו בנמל ובהר הכרמל."

"לאבי קוראים אריה ולאמי קוראים יפה. אבי עובד בתפוחי אדמה ועכשיו עונת הזריעה והוא קם מוקדם בבוקר וחוזר מאוחר בערב. יש לי אח קטן ואחות גדולה. אצלנו בגבע יש חברת ילדים ויש גם נבחרת כדורגל כדלקמן: שוער: זאב מנזילבסקי. מגינים: אבנר ויוסף. בלם: דן יצחקי. רצים וחלוצים: יובל ויונתן, עמי גורן, שמעון, יורם אלונגי, אלי ודן הימלספר. חוץ מזה יש עוד כמה שחקני מילואים."

"האם יש לך בן, מה שמו, ובאיזה כהה הוא לומד? קראתי בעתון שנה רזניק עזב אתכם מפאת שלא השיג אצלכם עבודה."

★ ★ ★

על כתב היר

א לדה הם המכתבים הנחמדים ביותר והאהובים עלי, המר יכחים שיש עוד בארץ גוער שייחב כדורגל אמיתי. אבל יש גם סתם גודניקים שפונים אלי בכל מיני שאלות, כאילו אני לשכת מודיעין. איזה שאלות לא שאלו: "מה מספר הנעלים שלך? והאם זה כאב לך כשקבלת את הבעיטה במשחק האחרון נגד מכבי תתח-תקוה?" ואחרי שחוזרים מחוץ לארץ, בכלל מקבלים המון ברכות שבסוף מוסיפים שם: "הבאת משהו שאתה יכול למכור?"

כל קבוצת כדורגל של ילדים מגיל חמש ומעלה המוקמת בארץ חושבת שאני צריך לדעת מי השחקנים שלה ובהזדמנות זו גם לשלוח לה כמה מגינים לרגלים ונעלי כדורגל. הם אפילו מציינים את מספרי הנעליים הדרושות להם. אבל המספר הכי גדול של מכתבים הוא זה הכולל שאלה אחת: "מהי כתובתו של חודורוב?" אני שולח את הכתובת ברצון, מה יש? שגם חודורוב יסבול קצת. סוף בשביל מה הוא שוער הנבחרת הלאומית?

אם לא הייתי נשוי הייתי כותב גם על כל מיני מכתבים שאני מקבל מבחורות. אבל כדברים כאלה יפה שתיקה לחכמים. הכי יפה שהשבוע, אחרי שכמעט הוצאתי את העיניים לקראת מכתבים הכתובים בשניאור ובכתב לא ברור, נתקלתי במכתב אחד שבשם אופן לא יכולתי לקרוא את המשפטים בו. לבסוף, כשהצלחתי כבר לפענח את כתב החרטומים, מה אתם חושבים היה כתוב שמה? שיעי, תכתוב את המכתבים שלך בכתב יותר יפה."

כ ל היהודים עושים לפני פסח ביעור חמץ וזורקים את כל הדברים המיותרים. אצלי בבית אי אפשר לעשות סדר בכלל. מפני שבזמן האחרון הגיעו אלי כל כך הרבה מכתבים עד שהבית התחיל להיות מוצף. לאן שאני הולך - אני מוצא מכתבים. הדרך נעשה כבר החבר הכי טוב שלי וכל יום הוא מביא לי את המכתבים עד הדלת. הדואר היה יכול לחיות עכשיו רק על חשבון המכתבים שבאים אלי.

אנשים שאף פעם בחיים לא כתבו מכתבים, ילדים שרק עכשיו למדו להחזיק עפרון, לכל מי שיש אינו שהיא שאלה בכדורגל או במה שהוא אחר - כולם כותבים אלי. אינני יודע מאיפוא לקחו את הכתובת שלי. אני מחפש עכשיו שני מזכירים שיקראו את כל המכתבים ויענו עליהם. הנה למשל מכתב אחד.

"אני אחד מאלפי החובבים שמחכים את הכדורגל בארץ, ובראשם אתה וחודורוב, כותב שלמה גרין מקיבוץ מעגן, בעמק הירדן. התפלאתי מאוד כששמעתי שרוצים להוציא מהנבחרת. אתה עוד לא הזקנת כל כך ואתה יכול להמשיך לשחק עוד כמה שנים. ואם אתה במשחק אחד לא כל כך טוב לא צריכים לעשות שערויה כל כך גדולה. אני רואה אותך בתור השחקן המצטיין שקם אי פעם לנבחרת ישראל וחוץ מזה לא ראיתי בך במשחק נגד רוסיה כל פעם."

תחרות מיבחן בין מתאגרפי הפועל-מכבי *

עו, לא יסעו ?

אלה דברים נכונים מאוד ונעימים מאוד. אבל אחרי זה בא תמיד המשך: "עכשיו ניגש לענין שבשבילו כתבתי את המכתב. אני בתור ראש קבוצה ובתור חלוץ מרכזי הייתי רוצה לדעת את הטכניקה של הכדורגל." ימים טובים הגיעו. קודם נעשים לנו ראש קבוצה וחלוץ מרכזי בישראל ואחרי זה שואלים מה זה כדורגל.

"אני בן קיבוץ מעגן, אני בן 13 בכתה ז'. הייתי רוצה לדעת את כל הכתובות של השחקנים בנבחרת הארצית ולקבל ממך תמונה. רק אחרי שהוא גומר את המכתב הוא נזכר גם לכרך אותי לכבוד החג: "אני מאחל לך שתמשיך להיות בנבחרת ישראל עוד 10 שנים לפחות, אם לא יותר."

אני בעצמי לא מאחל לי כל כך הרבה. לפי המכתבים של הילדים רואים תיכף איזה חינוך הם מקבלים.

כי לעומת מכתב יפה כמו זה של שלמה גרין, אני מוצא גם מכתב כזה: "ענה לי על השאלות: באיזה מקצוע אתה עובד? מיהו החבר הכי טוב שלך במכבי תל-אביב? מהו ההרכב ה' מפורט של קבוצתך? מיהו המאמן האהוב עליך ביותר?" מה זה פה? אינקוויזיציה? טוב שלא שואלים אותי איזה גלידה אני אוהב וכמה סרטים ראיתי בחיים שלי.

★ ★ ★

הקבוצה שני גבע

ל ש ילדים שחושבים שאני מורה לכדורגל. אחד מאלה, משה פגני מקבוץ דברת, דואר עפולה, כותב לי: "אני רוצה להתחבב איתך. יש לנו ליגה של ילדים בבית הספר. איך

מתאגרפים נסניו ודלי בטסקל נוצה.